

بررسی و تحلیل تصویرپردازی در اشعار نادر نادرپور و نصرت رحمانی

افشین اصدق ، فرهنگ شبلویی

چکیده

تصویرپردازی شعری یکی از پرکاربردترین اصطلاحات نقد ادبی است که در دوره‌ی شکوفایی نقد جدید مقبولیت فراوان یافته است و شاعران معاصر از آن برای ارائه‌ی ابعاد مختلف دیدگاه خود بهره جسته‌اند. نادر نادرپور از شعرای برجسته معاصر، پیرو مکتب رمانتیسم و شاعری توانمند در زمینه سرایش تغزل بوده است، که توانسته است با وصف‌ها و خیال‌پردازیهای خاص خود با کمک تشبیه‌های بدیع، جذابیت خاصی به سروده‌های خود ببخشد و بیشترین توانش هنری نادرپور، در نظام تصویرسازی و اندیشگانی و ترکیب‌سازی و بیان تصویرهای فشرده او دیده می‌شود. نصرت رحمانی از دیگر شاعران معاصر است که با به کارگیری کارکردهای هنری تصویر و هماهنگی آن با عواطف و اندیشه‌ها با فراخوانی واژگان خاص و ساخت توصیفات اصلی و حقیقی در دو محور تصاویر زبانی و تصاویر خیالی به تناسب ذهنیت و عاطفه به خلق تصاویری ملموس از فضای تیره و سیاه جامعه بپردازد. نگارنده این پژوهش بر آن است تا با رویکرد زیبایی‌شناسانه و ساختاری، به تحلیل و ارزیابی مهم‌ترین عناصر شعری تصویرآفرینی در سروده‌های نادرپور که بنیاد و شالوده اشعارش تصویر است و همچنین نصرت رحمانی را به شیوه تحلیلی - توصیفی مورد واکاوی و تحلیل قرار دهد. که نتیجه نشان می‌دهد بیشترین بار مضامین در اشعار دو شاعر برعهده‌ی تشبیهات است و دو شاعر به خوبی توانسته‌اند مولفه‌ها و ویژگی‌های فکری - محتوایی را به بهترین شکل ممکن با استفاده از تشبیهات بکر خود، بنمایانند.

واژه‌های کلیدی: نادرپور، تصویرپردازی، رحمانی، شعر معاصر.